

Tanke- og Levesæt, saa at man paa en Maade faar dem lidt nærmere i Tale, hvad ikke altid forhøjer den kongelige præstigium.

Fornemlig modtager man et helt Indtryk af Norges Provinsforhold til det danske Rige, ikke ved nogensomhelst dominerende Akt, men ved hin huldsalig-nedladende Maade, hvorved man i høj Grad fik sin undersaatlige Rang betegnet. Og hine Tider, som nu er saa fremmede for begge de dengang forenede Folk, er saa naturligt skildrede, at selv om man ikke forud kjender dem eller bryder sig om dem, kommer man ved Læsningen uvilkaarlig til begge Dele.

Bogen indeholder desuden flere Billeder, som det interesserer at se. Det gamle imponerende Hirschholm, foruden det ny, som Sofie Magdalene lod opføre, efterat det gamle var nedrevet. Overhovedet er der samlet et stort Forraad af Festtaler, rimede og urimede, fra Kristian VI. Besøg i Norge, som og af hele den langvarige Rejses Møje og Besvær, tillige med det Opstyr, den voldte paa Stederne, hvor de „Allerhøjeste Besøgende“ holdt Rast, tilligemed det uhyre Apparat af Følge baade tillands og tilvands.

Det er dog ikke alene den historiske Paalidelighed, som her griber os, uagtet vi paa ingen Maade vil undvære den, men det er det stemningsfulde i Maleriet. Det er den gamle ærlige Landspræst, som stræver ynkelig med sin Tale, det er den driftige Husholderske, som staar harmfuld med al sin gode Mød, hvoraf de kongelige Rejsende intet nyder, fordi Hoffets Kjøkken med selve Tilstelningen føres med. Det er Bøndernes halvt forskrækkede og halvt forskende Respekt overfor al den Fornemhed, og det er endelig den unge Præstesøns lykkelige Skjøn, som klarer Sagen trods alle Forfjamskelsens Grunde og Skjær, idet han paa en Maade staar mellem den gamle Tids Forstokkelse og den nyere Tids mere personlige Bevidsthed.

Og denne unge Mand bliver derfor ogsaa Bogens Helt. Han mister ganske vist sit Hjærte og lider haardt derved, men han gaar paa med uforfærdet Sind og urokket Tro til det sidste, og da hans Sag er tabt, har han uvilkaarlig vundet en anden Sag, der ikke erstatter Tabet, men dog hjælper ham til at bære det som en Månd.

I det hele er „En Kjærlighedshistorie fra gamle Dage“ vel værd at læse, og læser man den med Forstand, skal den nok ogsaa give sit gode Udbytte.

Der er flere af „Maries“ Bøger, som man kunde faa Lyst til at anmeldde, men det er jo ikke altid, at Omstændighederne føje sig efter Lysten. Der er blandt andre: „Svundne Tider“, som vistnok er saare lidet kjendt i Danmark, hvis den overhovedet er kjendt. Det er ogsaa et Tidsbillede af Danmarks og Norges Mellemrigsfærd, fortrinlig tegnet og højst ejendommeligt i sit hele